

Tiborné Teimel Éva (Podmaniczky János Evangélikus Óvoda és Általános Iskola)

Ne félj!

Ne félj, mert veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok a te Istened! Iz 41,10

2020. március 13-án, pénteken rendet tettem a tanári asztalon a termemben és a tanáriban. Tudtam, hogy hétfőn már nem jöhetünk iskolába. Még nem volt biztos, de nekem kétségem sem volt.

Itt a negyedik osztályom! Huszonnégy kedves, de nyüzsgő, szorgalmas, de könnyen elterelhető figyelmű kiskamasz, akik előtt bizonytalan időszak áll. Hogyan tovább? Mit tegyek, hogy összetartsam a csapatot? Ha hozzászoknak a váratlanul beköszöntő szünethez, nehéz lesz újra munkára serkenteni őket.

Imádkoztam, majd a címben szereplő igére bukkantam a Bibliában. Eszembe jutott a Skype, amit évekkorábban használtam a családon belüli videó beszélgetéshez. Az osztály szülőinek már negyedik elején, mikor átvettem az osztályt kolléganőmtől, volt Facebook csoportja és levelezőlistája is. Nagyon segítőkész, kedves szülői csapat.

Még azon a hétvégén létrehoztuk a Skype csoportot, a legutolsó gyerek vasárnap késő este csatlakozott. Hétfőn reggel fél kilenckor az egész osztály együtt volt. Imádkoztuk a megszokott reggeli imát, kicsit beszélgettünk az új helyzetről és elkezdődött a matek óra. Nem gondoltam, hogy három ilyen kemény, mégis ilyen sok örömmel és megtapasztalással teli hónap áll előttünk.

Iskolám vezetői, az informatika tanárunk és a rendszergazda rengeteg munkával, nagy odaadással kialakította a digitális oktatás előfeltételeit. Első naptól feltöltöttük a tananyagot az e-naplóba, egy-két hét után már előre is volt módunk feltenni. Ez nagy könnyebbség volt.

Beindultak a napi értekezletek a Discordon, ahol minden kolléga fent volt, megosztottuk tapasztalatainkat, naponta bőséges tájékoztatást kaptunk az új és új lehetőségekről. Rövidesen működni kezdett a Classroom, ahová már sokféle, jól kezelhető tananyagot tölthettünk fel.

Én a második héttől nem csak a saját osztályomnak tartottam minden tanórát a Skype-on, hanem a katolikus hittan óráimat és a másik osztály környezetismeret óráját is módomban volt élőben megtartani. Ebben nagy segítség volt, hogy az iskolából megkaptuk a többi szülő elérhetőségét, majd a gyerekek zömének is lett saját mail címe. Nagyon kevés kivétellel minden tanulóm csatlakozott a csoportokhoz. Általában rendelkeztek saját készülékkel (számítógép, laptop, tablet, vagy okostelefon). Néhány család esetében többen osztoztak egy készüléken.

Az elsősök és másodikosok természetesen csak szülői segítséggel tudtak csatlakozni a hittan órákhoz. Így a szülők is részesei lehettek a közös imáknak, a tananyag feldolgozásának. Több visszajelzést kaptam, hogy ők is erőt merítettek a mindennapi küzdelmekhez ebből.

A harmadik-negyedikesek már egyre önállóbbak lettek. Néha bizony huncutkodtak is egymással, lenémították, kidobták egymást a beszélgetésből. Amikor elkeseredtem volna ettől, mindig erőt kaptam az imából, Isten ígéréből. Igyekeztem a lelkükre beszélni és olyan órákat tartani, ami leköti a figyelmüket és nem akarnak mással foglalkozni.

Sokkal többet kellett ezekre az órákra készülni, mint amikor az iskolában tanultunk. Általában reggel 7-kor a gép előtt ültem, elvégeztem az utolsó simításokat az órákra való felkészülésben, hogy mikor 8:20-kor hívom a gyerekeket, minden kéznél legyen. Volt olyan napom, amikor hat online órám is volt, persze más napokon jóval kevesebb. A fennmaradó időben készítettem a diasorokat, gyűjtöttem a képeket, készítettem és javítottam a Classroomban a feladatlapokat, stb.

Nagy segítség volt, hogy a közösségi oldalakon valóban közösen dolgoztunk a hittanár kollégákkal. Rengeteg szuper anyagot (gyakorló játékot, diasort, videó linket) osztottunk meg egymással. Az iskolából is sok segítséget kaptam, oktató videókat a Classroom használatához, jó tanácsokat a felhasználható alkalmazásokkal kapcsolatban és egyéb ötleteket.

Általában este kilenc felé végeztem a munkámmal. Délután két órát szakítottam az Úrral való találkozásra, minden nap gyalog elsétáltam a közeli kápolnába és szentmisén vettem részt. Itt megkaptam az erőt, a bátorítást, amire szükségem volt és folytattam a munkát. A házimunkából nagyon kis mértékben vehettem ki a részem, de a legfontosabbakra mindig volt időm. A Közösségembe is eljutottam kedden és szombaton délelőtt, hogy az ott vállalt szolgálatot is elvégezhessem. *Mindenre volt erőm a Krisztusban, aki megerősít engem. Fil 4,13*

Nem volt könnyű, néha olyan fáradt voltam, hogy alapvető hibákat is elkövettem, de a gyerekek nem nevettek ki, kedvesen figyelmeztettek a tévedésre. Egy alkalommal írásbeli feleletet vártam a gyerekektől. Amikor szállingózni kezdtek a válaszok, már vagy hat beérkezett, nekiláttam a javításnak. Akkor vettem csak észre, hogy elfelejtettem bejelölni, hogy kérjen mail címet a kitöltő tanulótól. Érkeztek a dolgozatok, de fogalmam sem volt, hogy melyik kié... Gyorsan javítottam a hibát. Kénytelen voltam írni nekik a csoportban, hogy aki olyan szorgalmas volt, hogy már elküldte, az jutalmul legyen kedves újra megírni, mert rosszul tettem fel a feladatlapot a Classroomba. Egyetlen tiltakozás nélkül újraküldte mindenki.

Ezek a helyzetek is lehetőséget teremtettek a beszélgetésekre. Én sem várok tőlük tökéletességet, csak annyit, hogy ők is tegyenek meg minden tőlük telhetőt, hogy sikeresen vegyünk együtt az akadályokat.

A legörömtelibb megtapasztalás a tematikus nap volt számomra. Az osztálykirándulás helyett virtuális vársétát, vagy múzeumlátogatást ajánlottak vezetőink. Úgy éreztem, képtelen lennék

megfelelően felkészülni egy ilyen napra. Ennyi izgalmas, a gyerekek számára élményt jelentő, játékos feladatot kitalálni. Szokás szerint az imában elmondtam a küzdelmemet az Úrnak. Nem késett a válasz. Forduljon a kocka! Most készüljenek a gyerekek! Környezetismeretből a heti egy óra nevetségesen kevés, egész évben úgy éreztem, mintha rohanó gyorsvonatból próbálnám tanulóimnak a tájat részletesen megmutatni. A legérdekesebb témákat beírtam egy táblázatba. A gyerekek választhattak a témák közül. Kolléganóm tanácsára párosával is dolgozhattak. Bár nem volt kötelező a feladat, minden gyerek munkához fogott. Négy napjuk volt a felkészülésre. Csodálatosan dolgoztak együtt, legtöbb helyen a szülők is kivették részüket az előkészületekből. A tematikus napon két kolléganómmal együtt tátott szájjal néztük és hallgattuk a jobbnál jobb prezentációkat, kiselőadásokat. *Mert mindenki, aki Istentől született, legyőzi a világot. És ez a győzelem – győzelem a világ fölött! – a mi hitünk. 1Ján5,4* Ez az ige ujjongott lelkemben.

Nem tudok eléggé hálát adni Istennek, hogy ilyen szorgalmas, kedves, lelkes gyerekekkel ajándékozott meg. A szülőktől is rengeteg bátorítást kaptam a három hónap folyamán. Főnökeink elnézőek, segítőkészek voltak. Éppen alkalmas időben beiktattak egy gyakorló hetet, hogy vehessünk egy mély levegőt, tanuló-tanár behozhassa lemaradásait. Iskolalelkészünk rendszeresen küldte a lelki táplálékot gyermeknek, felnőttnek egyaránt.

Mit jelent keresztény iskolában dolgozni? Megtapasztalhatjuk az igét: *Az Úr a te oltalmazód, az Úr védelmez jobbod felől. Zsolt 121,5ű*

Tiborné Teimel Éva
tanító és katolikus hittanár